

Hectiek op de vierkante meter

19.50 uur. Een kwartier voor Nederland-Korea. In de NOS-regiewagen hangen 35 monitoren met beeld, panelen vol knopjes. Het is er benauwd, lichaamsgeur vermengd met sigarettenrook en de deur moet dicht. Regisseur Matthias Bouwman ('Ik bepaal wat er vanavond is te zien op tv') is eraan gewend en propt stoïcijnse een maaltijd (braadworst, aardappelpuree en nog wat: 'Goed gekookt, jongens') naar binnen. Dan meldt commentator John van Vliet, hoog gezeten in het stadion, zich. Hij geeft cryptisch — het gros is voor de leek onbegrijpelijk — wat instructies.

Intussen roept ook Annemarie uit Hilversum allerlei en beginnen de camera-lieden zich te roeren. 'Geen volksliederen.' 'De opstellingen kort, dan een titel erover heen.' Matthias

leidt de chaotische toestand in goede banen, maar naarmate het uur U nadert, begint hij toch te draaien op zijn stoel en worden de mouwen opgestroopt. De dialogen via intercom en gsm gaan gewoon door. 'Waar is die vijfde camera?' Antwoord: 'Geen idee.' 'Zit er genoeg draad aan, zodat ik op het veld kan?' Antwoord: 'Weet ik veel' 'Hebben jullie Willem Alexander nodig?' Antwoord: 'Dat is zo afgezaagd. Weg met die man.' En 'Freek de Jonge?' Laat maar.'

Een minuut voor aanvang van het duel, gaat het mis. Alle schermen uit. Stroomstoring. Van Vliet: 'Bij mij staat alles op zwart. Ik zie niets.' In zijn stem geen spoor van onrust. Dat heeft-ie vaker meegemaakt. Zo niet dan kan de journalist er vanavond aan wennen, want het zal diverse malen

gebeuren zonder overigens dat de kijker er iets van merkt. De camera's zoemen door, Van Vliet formuleert onverstaanbaar zijn zinnen. Oranje hockeyst matig, het veld kleddernat. 'Soms remt de bal plotseling.' En: 'Het stadion roert zich, want het heeft in de gaten dat het Nederlands elftal het moeilijk heeft,' vervolgt Van Vliet. Matthias geeft zijn assistenten continu aanwijzingen. Zijn hand vliegt van de ene naar de andere camera-monitor. 'Slomo 1, 2. Terug 3. Schot op 2. Snel. De Nooijer op 2. Pak die brancard. Nu de klok.' De toeter heeft geklonken. Voor een paar minuten treedt de rust in. Maar voordat het zover is. Nog een keer: flits. Alles uit en donker. 'Dit heeft geen zin,' mompelt Matthias verongelijkt. In de tweede helft zou alles beter gaan.

Aussies houden 't liever kuis

Fotografen willen wel eens wat anders dan fraaie hockeyvrouwen in actie op het veld. Geef ze een uitdagende outfit, smeer er wat make-up op en leg ze op een bed. Lucilla Wright (Engeland) en Britta Becker (Duitsland) hadden er geen enkele moeite mee om als pin-up vereeuwigd te worden. 'We want to show that normal, sexy, boy-interested girls play hockey and you don't have to look like a horse,' lichte Monica Pickershill, van de Engelse hockey-

bond, de uitdagende presentatie van haar international toe. De Australische dames, als wereld- en olympisch kampioen inmiddels veelvuldig met verzoeken bestookt, houden de boot vooralsnog af. Alyson Annan: 'It was like saying that this is the only way we can make the women's game non-butch. (...) We don't have to glamorise ourselves to feel like we're ladies.' Vooralsnog lijken de kersverse wereldkampioenen het gelijk aan hun zijde te hebben.

Fluitrecord Peter von Reth

'I am guilty'

Het zat de Schotse dames bepaald niet mee dit toernooi. Eerst het pak slaag van Australië (5-1). 'Maar dat was ingecalculerd,' verklaarde coach Mike Gilbert opmerkelijk goed gehumeurd. 'Wat vandaag gebeurde — met 2-1 verliezen van Amerika — was pas erg. Heel teleurstellend. En onnodig. Kansen te over. We hadden moeten winnen.' Dat vond ook de 29-jarige Slough-spits Sue Macdonald. 'I am guilty,' gaf ze sportief toe. Maar zij niet alleen, merkte een Engelse journalist op. 'Je hebt meer hulp nodig,' voegde hij toe. 'Inderdaad,' antwoordde de international. 'We zouden met z'n vijftien op het veld moeten staan.'

Maar de pech bleef het team achtervolgen. Voorafgaand aan het duel te-

gen India kregen de Schotsen tot hun stomme verbazing het Engelse volkslied te horen (er ging op dat vlak wel meer mis; zo werden de Zuid Koreaanse vrouwen vergast op het Noord Koreaanse volkslied...). Dat viel uiteraard niet goed bij dames, die net als ieder andere rechtgeaarde Schot niets moeten hebben van het zich Engels noemende volk 'down under'. De meiden overstemden dan ook gauw het *God Save the Queen* met een a capella gezongen versie van hun eigen nationale hymne, daarbij uit volle borst gesteund door het handjevol supporters in het Frockey stadion.

Hij wist niet wat hem overkwam. Iedereen kwam met uitgestoken hand op hem toe. Gefeliciteerd. Gefeliciteerd. 'Dat is het nadeel als je zoveel mensen kent,' zegt scheidsrechter Peter von Reth, die na afloop van de Australië-Pakistan werd gehuldigd vanwege zijn 133-ste interland. Zelf lijkt hij niet erg onder de indruk van het ceremonieel. 'Ach, wat zegt zo'n nummer nou helemaal. Zeker als je weet hoe het was toen ik begon. Mijn eerste interland floot ik in 1983. België-Amerika. Geen knikkende knieën, maar wel behoorlijk gespannen. In die tijd ging spelen en fluiten nog samen. De Bond belde me. Wil je daar en

daar aan de slag? Elke week ging ik een stapje hoger. Diploma's of cursussen. Het bestond nauwelijks. Ik had mijn C-kaart. Dat was genoeg. In 1980 stond ik in de hoofdklasse. In tegenstelling tot hoe het nu gaat, stroomde je toen enorm snel door. Voor ik het wist leidde ik grote wedstrijden. Hoogtepunten: Atlanta, halve finale Australië-Duitsland en de testmatches Pakistan-India.'

(advertentie)

FLORIS JAN BOVELANDER
uiteraard op
KangaROOS